

Това се вижда отъ последую- щитѣ писма, най-вече отъ слѣд- нитѣ редове на онова отъ 9 септемврий с. г. „Получхъ пис- мата ви. Азъ са рѣшавамъ да остана до напролѣтъ, но и вие трѣбва да помогните колкото са може, защото друго яче са не може. Помощъ ми са испрово- диле само изъ Слатина. Книга- та (запискитѣ) ще да излѣзатъ до недѣля. Ако да би ималь пари, то отдавна би излѣзла. Сега за сега ми е най потрѣб- на помощъ, защото са свършва годината“. . . . „Чакамъ отгово- рѣтъ ви. Книги ще да ви прата. Слѣдъ нѣколко дена ще да ти пиша пространно“.

Въ слѣднето писмо отъ 12 октомврий с. г. Каравеловъ пи- ше на Хитовъ: „Азъ са рѣшихъ